

ad § 15.

8) Udvalgets Forslag:

Anden Passus første Punktum ændres saaledes:

„Naar Beskatningen skeer efter Brænding (§ 6 b), og Afgift erlægges for mere end een Brænding ad Gangen, indleveres samtidigt“ o. s. v.

ad § 45.

9) Udvalgets Forslag: I Slutningen af første Passus sættes, istedetfor „som ei er angivet“, „som enten aldeles ikke er angivet eller til Tab for Statskassen er angivet af urigtig Slags.“

10) Udvalgets Forslag: I Slutningen af anden Passus sættes, istedetfor „da denne selv“ „da denne halve Værdi selv.“

ad § 50.

11) Udvalgets Forslag: Istedetfor Slutningen „undtagen hvad . . . 1852“ sættes: „med de Undtagelser, som følge af de foregaaende Bestemmelser.“

§ 3 med det til denne Paragraph stillede Ændringsforslag sættes først under Forhandling.

Sinnemann: Hensigten med det Ændringsforslag, som jeg i Forening med 14 andre Rigsdagsmænd har tilladt mig at stille, haaber jeg er saa indlysende for Forsamlingen, at jeg kun behøver saa Ord, for at motivere det. Der er vistnok ingen af Forslagsstillerne, der misunder Kjøbenhavn at blive fri for Consumptionen, og det kunde heller ikke være faldet Noget af os ind, at ville foreslaae fra Ny en saadan Afgift; men det har kun forekommet os betænkeligt, allerede nu at bestemme det Tidspunkt, da den kjøbenhavnske Consumption skulde hæves. Ved Sagens anden Behandling bemærkede den høitagtede Finantsminister, og vistnok med Rette, at Ingen i Diebliffet kan indseaae for, naar det Tidspunkt var kommen, da man uden Betænkelighed kunde sige, at Finantserne nu havde de fornødne Resourcer til at undvære en saa stor Indtægts Afgang, især under Forhold som disse, da man

ikke kan vide, hvad den næste Dag, end sige det næste Aar vil bringe; og det er dog en meget betydelig Sum, der her er Spørgsmaal om, en Sum af over 200,000 Rbd., medens der med Hensyn til Consumptionen for alle Landets øvrige Kjøbstæder kun var Spørgsmaal om 60,000 Rbd., hvilken Sum jo endog er foreslaaet mere end dækket i den nye Krigsstatslov ved den Paragraph, som foreslaaer en Forhøielse eller, rettere sagt, en fordoblet Bygningsafgift. Man har jo vel stadigt henviist til Dækning ved en ny Indkomstskat; men deels kan det dog tænkes, at Legislaturen ikke bliver enig om denne Skat denne Gang, og deels kunde ogsaa Udbyttet af Skatten blive langt mindre, end man gjorde Regning paa. De sagkyndigste Mænd ere jo uenige i høi Grad angaaende det forventede Beløb af en sliq Indkomstskat, og den sættes jo fra en halv til en heel Million Rigsbankdaler. Sæt nu, at Forsamlingen enten ikke denne Gang bliver enig om en saadan Indkomstskat, eller at Udbyttet bliver saameget mindre end man havde ventet, hvad saa? Vilde man da maaskee heller forhøie de directe Afgifter, Hartkornsafgifterne eller Bygningsafgifterne, har man da ikke, som den høitagtede Finantsminister sagde, nu uden Nødvendighed kastet Broen af efter sig, nu, da man dog ikke kan bedømme, hvorledes Forholdene ville stille sig til den Tid, da her er Tale om; thi jeg anseer det ogsaa for utvivlsomt, at, dersom der nu allerede her i Lovensafsættes, at den kjøbenhavnske Consumption skal hæves den 1ste April 1852, saa vil hverken Regjeringen eller Rigsdagen senere kunne tage et sliq Løfte tilbage. Men det forekommer mig, at der ikke vil kunne være nogen Fare ved at gaae ind paa det af os stillede Forslag; thi hvad vil Følgen deraf blive? Følgen deraf vil blive den, at den kjøbenhavnske Consumption vil ophøre den 1ste April 1852, dersom vi ikke næste Aar udtrykkelig forlænge den, dersom vi ikke udtrykkelig bevilge den for en vis Tid, for et følgende Finantsaar.